

A person is walking away from the viewer down a dirt path in a forest. Sunlight filters through the dense green trees, creating a hazy, ethereal atmosphere. The path leads into the distance, flanked by tall trees.

ŽENA

Megan Goldinová

NA

LESNÍ

Komu věřit,
když sami sobě
nemůžete?

MLADÁ FRONTA

CESTĚ

Žena na lesní cestě

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



MLADÁ FRONTA

Megan Goldinová

Žena na lesní cestě – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŽENA

NA Megan Goldinová

LESNÍ

CESTĚ

ŽENA

NA

LESNÍ

Megan Goldinová

CESTĚ

Přeložila Jana Jašová

THE GIRL IN KELLERS WAY

Text Copyright © Megan Goldin, 2017

First published by Penguin Group Australia. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

Translation © Jana Jašová, 2019

ISBN 978-80-204-4920-7 tištěná verze

ISBN 978-80-204-5638-0 ePub

ISBN 978-80-204-5640-3 Mobi

ISBN 978-80-204-5639-7 PDF

Mým synům, jejichž nekonečné nadšení pro nejrůznější příběhy před spaním mě povzbudilo, abych vykročila do světa fantazie.

Pravda, čistá a jednoduchá,
je málokdy čistá,
a jednoduchá není nikdy.

Oscar Wilde

KAPITOLA PRVNÍ

Julie

Kdyby se člověk řídil kalendářem, bylo by už jaro. A přece se nás pořád jako klíště držela zima a její věčný chlad. Prý nejchladnější zima za celá léta. Já si z ní upřímně řečeno moc nepamatovala. Tohle roční období mi uplynulo v zamlžení léky a otupělosti.

Radši nemyslet na to, jak to mohlo skončit, kdybych nenarazila na svoje běžecké boty, uložené v krabici v šatně. Připomněly mi, že mám na víc. Že se nevzdávám. A tak jsem si je obula a poprvé po pěti měsících vyrazila na trasu. Od té doby běhám denně.

Vyběhla jsem i dnes ráno, přestože mrholilo a já byla unavená. Běh bylo to jediné, co ve mně dokázalo uvolnit strach, který ve mně hlodal od hádky s Mattem včera večer. Byla nelítostná, divoká, plná jízlivých narážek, takže jsem měla pocit, že naše manželství se potácí nad propastí. Když jsem konečně usnula, zdály se mi podivné zneklidňující sny, přerušované nárazy větru a deštěm pleskajícím na břidlicovou příjezdovou cestu. Probudila jsem se úplně bez energie.

Ranní rutina začala v okamžiku, kdy jsem otevřela oči. Zběsilá jako obvykle. Alice měla menší záchvat, protože nám došly její oblíbené cereálie. Matt jí chvatně chystal míchaná vajíčka, aby ji uklidnil. Zapletla jsem jí vlasy, zatímco ona sebou před zrcadlem v předsíni neklidně vrtěla. Oba jsme horečnatě hledali po domě mušli, kterou si měla přinést do školy a vyprávět o ní. Navzdory chaosu mezi námi panovala ledová atmosféra. S Mattem jsme si nevyměnili jediné slovo.

Když jsem konečně posadila Alici do auta, abych ji odvezla do školy, bouřka z noci se zase vrátila. Déšť bičoval čelní sklo auta v nekonečných proudech, jako by se mi posmíval, když jsem projížděla známou cestou, kolem obchodů, kaváren a butiků nabízejících zbytečně umělecké cetky. Skrz zběsilé kmitání stěračů jsem sledovala, jak kolem nás ubíhá naše městečko podobné plastové stavebnici, a myslela si: Kéž by šly takhle snadno setřít i skvrny z mého života. Pustila jsem rádio, ale hudba mi nepomáhala. Pořád jsem musela myslet na tu včerejší hádku.

Začala u večere. Matt mi nad hlavním chodem oznámil stejně bezvýrazným tónem, jako kdyby chtěl podat sůl, že nejsem zvaná na slavnostní vzpomínkovou večerí na Lauřinu počest. Snažil se mě ukonejšit tím, že to formuloval, jako by mi tím prokazoval laskavost. Jak nudné by bylo tam sedět a poslouchat všechny ty zdouhavé projevy. Jak by se to protáhlo a já bych kvůli práškům byla ospalá. A pak se vytasil s Alicí. „Miláčku, někdo tady musí zůstat s malou. Víš, že si na to nové děvče na hlídání ještě nezvykla.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Ani teď ne. To má o mé inteligenci tak nízké mínění? Myslí si, že nepoznám, když mě někde nechtějí? Já dobře vím, jak to je. Matt by jen těžko mohl hrát truchlícího vdovce, kdybych seděla vedle něj, a zdvořile tleskat, až se budou rozdávat stipendia na počest jeho nebožky první ženy. Drahé Laury, první v jeho posteli i srdci, a tak to zůstane už navěky. Laura nikdy nezestárne, neztloustne, neudělají se jí vrásky, nikdy ho nezklame tak jako já. Všichni o ní i po těch letech mluví v superlativech. Mě sotva berou na vědomí.

„Tak to je bomba, Matte.“ Pokusila jsem se z toho udělat vtíp. „Nikdy mi nedošlo, že jsem tvůj kostlivec ve skříni. Nepohodlná druhá manželka. Skrývaná před očima veřejnosti.“

„Přestaň plácát nesmysly, Julie!“ odsekl. „Vždyť ty tyhle oficiality nesnášíš. Kdybych po tobě chtěl, abys tam přišla, něco by

sis vymyslela a vyzula se z toho. Není to tak s tebou vždycky? Jedna výmluva za druhou.“

„Tak ses mě mohl napřed zeptat, než sám usoudíš, co je pro mě lepší. Snad mám právo na vlastní rozhodnutí.“ Vyběhla jsem do patra a zabořila ubrečený obličej do přehození na naší posteli. Hluboko v nitru jsem věděla, že Matt má pravdu. Nešla bych tam. V poslední době už do společnosti skoro nechodím.

Říká se, že běh je sportem samotářů. Já mám na dlouhé tratě jak postavu, tak povahu. Jsem nejšťastnější, když běžím, vítr mi hučí kolem uší a přehlušuje všechno ostatní.

Ze všech svých tras běhám nejradši po Kellers Way s tím strmým stoupáním a hlubokým tichem. Podle mě žádné trenažéry nedokážou nahradit pocit svobody, který člověku dává běh lesem, ať si o tom lidi tvrdí, co chtějí. Ani ten prvotřídní běžecký pás, který mi Matt daroval k předminulým narozeninám. Stojí v přízemí v hostinském pokoji a sedá na něj prach. Použila jsem ho zatím jen dvakrát, když venku zuřila sněžná bouře a nedalo se vyjít z domu.

Matt nemá rád, když běhám po ulicích. Neříká proč, ale vím to moc dobře. Žijeme ve stínu Lauřiny tragédie. Chtěl by, abych cvičila doma nebo využívala platinového členství ve fitness klubu, které mi zaplatil.

Copak ale nevidí, jak je to všechno falešné? Ta přehnaně bujará instruktorka stepu, která prostě nemůže být šťastná. Osobní trenér bezostyšně flirtující s klientkami, aby mu nechávaly vyšší spropitné. Maminy v domácnosti, které urputně cvičí a nenápadně si poměňují s ostatními mezery mezi stehny. Ženy, které druhými pohrdají a přitom jim závidí.

Po lekci ucucávají průhlednými brčky zeleninová smoothie a hihňají se jako školačky opilé domácím punčem. Nechápu, jak jsem se s nimi mohla bavit, dávat si vitaminový koktejl jako nějaká ubohá holka, co se zoufale snaží zapadnout do třídní party. Zoufale neúspěšně.

Teď jsem radši běhala o samotě, chladný vzduch mě pleskal do tváří, až mě pálily, a déšť mě bičoval, až jsem byla skrz naskrz

promočená. Dnes byl ranní vzduch tak mrazivý, že přede mnou zůstávaly viset sražené obláčky dechu jako podivné přízraky. Když jsem do nich vběhla, rozplynuly se.

Zabočila jsem z hlavní silnice na Kellers Way. Déšť se změnil na jemné mrholení. Běžela jsem, dokud ohlušující dunění v mých uších nepřehlušilo všechno ostatní. Dlouho jsem nic neslyšela, až mě z transu vytrhly sípavé nádechy. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že to funění vydávám já. Nemohla jsem popadnout dech. Nemotorně jsem vylovila z kapsy sprej pro astmatiky a pak ho vdechovala, dokud se mi sevřený hrudník neuvolnil.

Za mnou zapraskala větvička. Otočila jsem se. Všude kolem mě, kam až jsem dohlédla, byly jen stromy, většinou s opadaným listím. A pak jsem je uviděla. Mírné srnčí oči zírající do mých, dokud se v nich náhle nezablýsklo strachem. Laň na mě téměř vycítavě pohlédla a odběhla.

Když jsem se dostala na univerzitu, Mattova přednáška už byla v plném proudu. Všichni ho poslouchali s napjatou pozorností. Vždycky jsem obdivovala, jak dokáže nenuceně ovládat posluchače. Měl tmavomodrou košili s rukávy vyhrnutými k loktům a náznak strniště na bradě. Vypadal spíš jako revolucionář plánující převrat než jako profesor psychologie.

Posadila jsem se nenápadně dozadu a sledovala, jak Mattovy studentské fanynky dávají nohy křížem a zase je vracejí na zem, jak neklidně poposedávají na židlích a naslouchají sytým tónům jeho hlasu. Viděla jsem touhu v jejich očích mezi nalíčenými řasami.

Na kolejních internetových fórech jsem četla o Mattovi komentáře, při nichž jsem se červenala. To, co ty dívky psaly a myslely si o mém manželovi... A on předstíral, že nevnímá tu přehlídku spodních kalhotek v pastelových barvách, které ho škádlily zpod jejich sukní.

„Impuls,“ napsal Matt rudou fixkou na bílou tabuli. Dvakrát to slovo podtrhnul.

„Všichni máme naléhavé potřeby. Některé jsou společné s jinými živočichy. Například hlad. To je jedna z nejprimitivnějších potřeb. Jiné jsou složitější. Odrážejí konkrétní podmínky. Například potřeba moci. Potřeba vlastnictví nebo úspěchu. Uznání.“ Odmlčel se.

„Kdyby se každý v téhle posluchárně poddal nutkání uspokojit své potřeby, vznikl by chaos. Spíš pořádná mela.“ Odmlčel se a čekal, až rozpačitý smích utichne. „Tím, že odoláváme svému nutkání, ovládáme svoje touhy, se odlišujeme od našich příbuzných primátů. To z nás dělá lidské bytosti. Fakticky je to základ naší civilizovanosti.“ Matt s pažemi zkříženými na prsou čekal, až se v posluchárně rozhostí ticho rušené jen jiskřením dychtivé pozornosti v posluchárně. Jeho studenti napínali uši, nemohli se dočkat další věty.

„Schopnost odepřít si okamžitou slast a místo toho čekat na lepší odměnu později vede k životním úspěchům. Lepším studijním výsledkům. Práci v lepších profesích. Vyšším příjmům. Otázkou je, proč jsou lidé odkládající uspokojení svých potřeb úspěšnější. Co myslíte?“

Nějaký student ze zadních řad zvedl ruku. „Je to známka sebeovládání,“ pronesl.

„To je pravda, sebeovládání. V tom se neustále procvičujeme.“ Matt se odmlčel. „Každou bdělou hodinu našeho života odoláváme svým touhám. Po čokoládě, cigaretě, kávě.“ Pauza. „Sexu.“

Na poslední slovo položil důraz a zadíval se na dívku s dlouhými černými vlasy, které jí rozpuštěné splývaly pod ramena. Ostře jsem se nadechla. Ta podoba byla až zázračná. Není divu, že z ní Matt nemohl spustit oči. Když si vybíral, kterou ze studentek bude tenhle semestr šukat, musela to být ta, co vypadá jako Laura.

KAPITOLA DRUHÁ

Mel

Brzo na jaře míváme vždycky prudký nárůst případů vražd. V zimě zabíjení ustává, pak začíná pomalu narůstat a vrcholu dosahuje uprostřed léta, kdy je dusno a rtuť málem vybuchuje z teploměřů.

Někdo tvrdí, že každoroční vyšší počet vražd na jaře způsobují změny spánkových rytmů při přechodu na letní čas. Pravda je mnohem prostší. Tající sníh odkryje tajemství, která přes zimu skrýval. Většinou staré kosti. Bledé a křehké. Vyukukují z bláta, kde je zahlédnou chodci a samozřejmě předpokládají, že jsou lidské. Někdy ano. Většinou ale nacházejí zvířecí pozůstatky, čtyřnohé tvory sražené auty, kteří spadli vedle silnice a zapadali sněhem. Na jaře trávíme spoustu času honbou za starými kostmi.

Oběť na Kellers Way by se nikdy neobjevila, nebýt nejhorších jarních bouřek za poslední dvě desetiletí. Tři dny tak lilo, že níž položené městské čtvrti zažily menší záplavy. Několik lesních silnic bylo uzavřených kvůli nebezpečí pádu poškozených stromů na vozovku. Jednou z nich byla Kellers Way.

„Potřebujeme, aby ses zajela podívat do národního parku, Mel.“ Dispečerův hlas se rozlehl kuchyní z mého mobilu, nastaveného na hlasitý odposlech, a přehlušil prskání vajíček, která jsem smažila pro děti, než půjdou do školy. „Na pasece poblíž silnice jsme našli tělo.“

Na začátku Kellers Way jsem musela objet ceduli s nápisem SILNICE UZAVŘENA. Štěrk křupal pod pneumatikami, když

jsem projížděla sérií ostrých zatáček a blížila se k blikajícímu majáčku pohotovostních vozidel někde přede mnou.

Náš forenzní specialista mě předhonil. Viděla jsem Carlovu povědomou šedivou hlavu skloněnou nad místem činu ohrazeným žlutou páskou. Na druhé straně ležela lopata a hromádka hlíny z jámy v zemi, kterou obložil bílými igelitovými plachtami.

„Ahoj Carle.“ Můj hlas proťal ticho a šedivá hlava okamžitě vylétla vzhůru.

„Promiň.“ Narovnal se. „Začal jsem bez tebe.“ Stříbrný knír mu poklesl spolu s koutky rtů.

„Cos našel?“

„Hod' se do gala, a já ti to ukážu.“ Hodil mi sáček s ochranným oblekem pro místo činu a čekal s rukama zkříženýma na prsou, až si natáhnu jednorázovou plastovou kombinézu. Na boty jsem si navlékla sáčky a na ruce modré gumové rukavice.

To už jsem ucítila odporný pach smrti. Nasadila jsem si papírovou masku a přetáhla si přes hlavu kapuci, takže jsem se proměnila v bledý ovál obličej v moři bílého plastu. Podležla jsem žlutou pásku.

Pak jsem kráčela v Carlových stopách, když pomalu mířil k tělu. Není nic horšího než muset vylučovat desítky stop, kterými policisté a zdravotníci kontaminují místo činu, když se po něm brouzdají jako na rodinném pikniku.

Světlo Carlovy baterky dopadlo na tělo pod stromem, částečně zakryté hlinou. Zadívala jsem se na sukovité větve i mohutný kmen a pomyslela si: Kéž by tak stromy mohly mluvit.

„Lesní správa sem poslala dělníky pokácet stromy poškozený při bouřce. Jedna z uříznutých větví dopadla sem. Když ji dřevorubci přišli odklidit, zahlédli nohu oběti, zčásti odkrytou deštěm.“

„Cos zatím zjistil?“ Přidřepla jsem si vedle Carla.

„Oběť je velmi pravděpodobně dospělá žena,“ prohlásil. „Ten, kdo ji tady zahrabal, určitě nečekal, že se někdy najde.“

Přejela jsem baterkou po hrbolaté kůře tlustého kmene. Hledala jsem iniciály nebo cokoli, co mohl vrah na stromě zanechat.

„Carle, chci zajistit stopy z toho stromu. Vrah tam mohl něco vyrýt, aby si označil pohřebiště.“

Soustředila jsem pozornost zase na tělo. Rozpadlé kousky látky naznačovaly, že oběť měla na sobě černé kalhoty. Na obnažené noze měla vysokou botu ze silné černé kůže.

„Koukni se na tohle,“ vyzval mě Carl a pracoval s kartáčkem, až se přede mnou objevila ruka s nalakovanými nehty. Decentním odstínem, ne takovým tím nevkusně křiklavým, kterým se lakují děvky nebo striptérky. Na zápěstí seděly hodinky se stylovým úzkým ciferníkem. Byly zamlžené, ale ne tolik, abych neviděla, že se zastavily ve 2.44.

Oběť měla peníze a vkus. Což vždycky nejde ruku v ruce. Tohle nebyla holka na útěku ani prostitutka, jejíž zmizení by nikdo nenahlásil. Tohle byl někdo, jehož absence si druzí rychle všimli.

„Jak dlouho potrvá, než budeme moct vyzvednout tělo a začít makat na identifikaci?“ zeptala jsem se.

Carl pokrčil rameny. „Tělo nejspíš odvezeme do večera. Pokud to nestihneme, necháme sem přivést reflektory a budeme pracovat i za tmy. Jestli to nezvládneme dneska, vrátíme se sem zítra nabrat půdu z okolí hrobu a odvezeme ji do laboratoře.“

To byl v podobných případech standardní postup. Vrah mohl při zakopávání oběti něco vytrousit. Když jsem pracovala v New Yorku, jednou jsme v popelnici kromě oběti našli i klíč od hotelového pokoje. Zavedl nás přímo k vrahovi, který tam tvrdě spal v posteli a vůbec netušil, že na místě činu upustil náhradní přístupovou kartu.

„Dej mi vědět, až bude tělo v márnici,“ požádala jsem Carla, když jsem se sehnula, abych podlezla policejní pásku směrem ven. „Až do pitvy toho bohužel moc dělat nemůžu.“

Na pitvě často závisí vyřešení (nebo nevyřešení) případu. Když jsem se sem před čtyřmi lety přestěhovala, zavolali mě k vraždě v domě na předměstí. Oběť ležela s rozbitou hlavou na dvorku pod prádelní šňůrou. Bílé prostěradlo, které v okamžiku vraždy žena věšela, bylo postříkané krví. Podezírali jsme

jejího bývalého manžela. Večer před její vraždou pil a vůbec si nepamatoval, co dělal potom ani kde byl.

A pak přišly výsledky z laboratoře. Mikroskopická vlákna nalezená v ráně oběti pocházela z chmýří na pařátech výra. Ženu sice zabila rána, ale ne taková, jakou jsme předpokládali. Ta nebožačka šla před spaním pověsit prádlo a zezadu do ní narazil výr. Takovou silou, že spadla na zem, uhodila se do hlavy a zemřela na krvácení do mozku. Výr se nejspíš snažil chránit svoje mladé, což bylo na jaře běžné.

Případ nebyl ničím pozoruhodný, leda snad tím, že mohl posloužit jako zábavná historka na večírky, ale pro mě se stal životní lekcí ve vyšetřování vražd. Křišťálové těžítka ve tvaru sovy na mém psacím stole mi ho připomínalo pokaždé, když jsem přišla na oddělení – někdy je zapotřebí rozhrnout přímočará řešení, aby se člověk dostal k pravdě.

Ukázalo se, že to nikdy neplatilo víc než v případě Kellers Way.

KAPITOLA TŘETÍ

Julie

I když jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem přestat myslet na potměšilý výraz v obličejí té dokonalé malé mrchy, když s ní Matt během včerejší přednášky flirtoval. Všechny podrobnosti se mi přehrávaly v hlavě v nekonečné filmové smyčce. Jak rozpačitě pohazovala tmavými vlasy, když se Matt zadíval jejím směrem, nenápadný spokojený úsměv na rtech, když si zapisovala poznámky, lehká červeň na jejích svěžích mladých tvářích, když kolem něj po přednášce kráčela ke dveřím. Ze všeho nejvíc jsem si vybavovala zastřenou touhu v Mattově pohledu, když se za ní díval. Ten pohled jsem dobře znala. Takhle se kdysi díval i na mě.

Včera večer přišel domů pozdě, jako by mi chtěl ještě sypat sůl do rány. Bez vysvětlení. Ležela jsem v posteli se zhasnutým světlem, když vklouzl vedle mě. Přísahala bych, že slabě voněl po jiné ženě. Předstírala jsem, že spím, když mě přitáhl k sobě, přešel mi prsty po bradavkách, dokonce i když mi sáhl mezi nohy. Vydržela jsem předstírat dlouho. Už mám po krk toho pořád se o něj s někým dělit. Jenže když Matt něco chce, je pořádně tvrdošíjný. Nakonec jsem vzdala předstírání a obrátila se k němu.

Když jsem teď běžela dolů z kopce, setřela jsem si slzu a přetáhla si kapuci mikiny přes tmavě blond vlasy. Hukot sekačky na něčím trávníku byl jedinou známkou toho, že v téhle snobské ulici, kde se sousedé ani neznají jmény, nejsem sama. V ulici, kde se každé ráno zamykají brány na příjezdových cestách

a nastavují kódy alarmu. Kde na zadních dvorcích štěkají zanedbávaní psi. Kde děti po vyučování zběsile šlapou do pedálů a jezdí sem a tam v zoufalé touze uniknout svým sešněrovaným předměstským životům.

Bydlím na tomhle zeleném předměstí s výstavnými vilami a dokonale upravenými trávníky už skoro pět let, takže můžu se vší zodpovědností prohlásit: Je to jen cukrová vata. Na pohled to vypadá dokonale, ale po ochutnání je to dusivé a odporné.

Zahnula jsem za roh na hlavní silnici. Auta se míhala kolem jako rozmazané metalické šmouhy s děsivě tichými zvuky motorů. Když jsem zabočila za další roh, v duchu jsem si počítala. Po dvacitce jsem se zase vrátila k jedničce. Soustředila jsem se na svůj dech, krok, na pohyb paží. Nadechovala jsem se a vydechovala v prudkých hlasitých explozích.

O dva bloky dál těsně přede mnou zastavila dodávka taxislužby. Řidič vyskočil, a když jsem probíhala kolem, otevřel posunovací dveře na boku. Z auta vystoupila žena se třemi štěkajícími voříšky na vodítku. Vypadala, jako by se pohybovala zpomaleně. Usmála se, já na ni pokývla a nechala ji za sebou.

Když jsem minula všechny ty domy a ocitla se na kraji lesa, rozběhla jsem se po Kellers Way. Na téhle úzké horské silničce člověk auta moc často nevidá. Jsou tady rychlejší trasy. Pohodlnější. Zrovna dneska mě ale jedno minulo, jeho pneumatiky skřípěly po asfaltu. Když mě předjíždělo, jeho motor zařval.

Zrychlila jsem. V krku mě páliło a měla jsem pocit, že se mi podlamují nohy. Na úpatí nejstrmějšího stoupání jsem se zastavila a napila se vody. Na svém obvyklém místě, pod větvemi topolu. V téhle části lesa byl jediný.

Prsty ztuhlými zimou jsem si utáhla tkaničky. Chystala jsem se vyběhnout kopec a zdolat poslední metry cesty k univerzitě, když jsem uslyšela rámus. Jako když dlouze zahřmí. Bylo to tak hlasité, že se vyplašilo i hejno sojek na stromě vedle. Vzhledla jsem a dívala se, jak ptáci pleskají křídly, aby co nejrychleji unikli.

Ze zatáčky se vynořilo auto. Na tak úzkou klikatou silnici jelo moc rychle. Čekala jsem, že začne brzdit, jenže nezpomalilo. Místo toho zrychlilo a řítilo se na mě.

–

Jsem po smrti? Ležela jsem na zemi a sledovala, jak se sluneční paprsky plíží kolem mraků a zalévají je zlověstnou svatozáří. Matně jsem si vzpomínala na křupnutí lebky poté, co jsem se vrhla z krajnice, abych unikla vozu, který letěl přímo na mě.

Když jsem se pokusila zvednout, bolelo mě celé tělo. V hlavě mi škubalo, ale na bolest jsem nemyslela. Žilami mi protékal adrenalin, zatímco jsem ležla po zabláceném svahu nahoru a pomáhala si tím, že jsem se chytala rostlin. Cítila jsem pach bouračky dřív, než jsem spatřila kouř stoupající ze zohýbané kapoty. Čelní sklo se změnilo v pavučinu prasklin.

Roztřesenou rukou jsem otevřela dveře spolujezdce. Řidič ležel zhroucený uvnitř. Slabě sténal jako raněné zvíře v očekávání poslední kulky. Z rozbitého čela mu crčela krev a stékala mu po bradě na košili.

Hrdlo jsem měla stažené strachem. Pokusila jsem se promluvit, ale z úst mi nevyšla žádná slova. Ztěžka jsem polkla a zkusila to znova. „Vnímáte mě?“

Jedinou reakcí byl pohyb tak nepatrný, až jsem nevěděla, jestli jsem si ho jen nepředstavovala.

„To bude v pořádku.“ Snažila jsem se to vyslovit přesvědčivě, ale vyznělo to prázdně.

Otevřel oči. Najednou. Jeho bledé duhovky udeřily na strunu hluboko v mé paměti. Měl vlnité vlasy, měňavě kaštanové.

„Julie?“ vypravil ze sebe. „Panebože. Nevěděl jsem –“ Odmlčel se, když mu tělem projela křečovitá bolest.

„Co jste nevěděl? Kdo jste?“ zeptala jsem se usazeně. Pro mě to byl neznámý muž s vousy a obličejem zalitým krví. Málem mě zabil. Tak proč brečím?

„Nikdy bych to neudělal, kdybych věděl, že jsi to ty.“

„Neudělal co?“

Neodpověděl. Hrozně krvácel. Řekla jsem, že doběhnu pro pomoc, že za chvíli u něj bude sanitka a všechno dobře dopadne.

„Ne,“ zachroptěl. Zakašlal a z pusy mu vystříkla krev, která pocákala palubní desku. „Je mi to líto.“ Tvrdě stiskl mou paži a rozmazal mi krev po rukávu.

„Vy za to nemůžete. Byla to nehoda,“ vyhrkla jsem. „Asi se lhalý brzdy.“

„Ne.“ Zavrtěl prudce hlavou. „Nebyla to nehoda.“

A něco zašeptal. Slovům jsem nerozuměla. Asi viděl můj zmatený výraz, protože zvedl hlavu, zatvářil se, jako by v sobě sbíral zbytky sil, a zasípěl: „Nejsi v bezpečí, Julie. Musíš pryč.“

Ta slova mi zněla s ozvěnou v uších, když jsem o půl hodiny později vklopýtala do Mattovy nezamčené pracovny. Hlava mě příšerně bolela a po pádu jsem měla zhmožděné rameno. Pořád jsem se snažila srovnat si v hlavě, co se stalo. Ten muž v nabouraném autě zemřel tak rychle. Poté, co na mě promluvil, začal dýchat mělce a povrchně. Pak se jeho dech zastavil a hlava mu bouchla o sklo.

„Musíš pryč,“ vyběhl mě před smrtí, a tak jsem se dala do běhu. Utíkala jsem lesem, kličkovala mezi stromy a prodírala se podrostem, abych se co nejdříve dostala do univerzitního kampusu. Za Mattem. Ten bude vědět, co dělat. Jenže u sebe nebyl. Zastavila jsem se u okna a dívala se, jak se studenti hemží po obdélníkovém nádvoří mezi fakultami jako mravenci. Už bylo po přednáškách. Matt brzo přijde.

Snažila jsem se otřít si krev z oblečení, ale vsákla se mi do látky. Vytvořila trvalou skvrnu. Naposledy jsem tolik krve viděla jednou v noci, když jsem se probudila s pocitem, že je něco špatně. Šla jsem se vyčurat a místo toho se v koupelně s morbidní fascinací dívala na to, jak se moje bílé saténové pyžamo barví rudě.

Matt zavolal sanitku. Zdravotníci mě přikurtovali na nosítka a mezi nohy mi dali obří vložky. Než jsme přijeli na pohotovost,

dvakrát je museli vyměňovat. To už jsem byla napůl v bezvědomí a věděla, že to je zlé. Nepomohla ani dilatace a kyretáž, a tak chirurg přistoupil k radikální hysterektomii. Matt jako můj nejbližší příbuzný mu dal souhlas. Já do toho mluvit nemohla, byla jsem v bezvědomí.

Ksakru, Julie, přestaň na tohle myslet.

Dala jsem na Mattově gauči pár knih stranou a opřela si hlavu o sametový polštář. Byla jsem vyčerpaná a zvuk dámských podpatků na chodbách mě ukolébá do spánku.

Probudila mě Mattova citrusová vůně. Nakláněl se nade mnou, v obličejí obavy.

„Miláčku? Co se stalo?“ zeptal se něžně. „Julie... jsi zraněná?“
„Došlo k nehodě. Spadla jsem a uhodila se do hlavy.“

Prohlédl mi hlavu. Škubla jsem sebou, když mi palcem přejel po bouli.

„Možná máš otřes mozku. Měl bych tě vzít k doktorovi.“

„Ne, nic mi není,“ zaprotestovala jsem. „Matte, jeden muž mě málem srazil autem. Vyboural se a pak řekl něco divného o tom, že mi hrozí nebezpečí. A umřel. Matte, on doopravdy umřel!“ Rozbrečela jsem se, všechen ten potlačovaný strach a šok ze mě vycházely v prudkém vzlykotu. Matt mě přitáhl k sobě, aby mě ukonejšil. „Musíme zavolat policii a povědět jim, co se stalo.“ Opřela jsem si hlavu o jeho hrudník a cítila úlevu. Teď už jsem v bezpečí.

„Julie.“ Matt mě políbil na temeno a něžně mě pohladil po vlasech. Mluvil se mnou trpělivě jako s dítětem. „Upadla jsi, nejspíš máš slabý otřes mozku, to vždycky vyvolává zmatené představy. Odvezu tě domů a ujistíme se, že jsi v pořádku. A potom si promluvíme s policií.“

Doma mě Matt opatrně svlékl a napustil mi horkou vanu. Sedl si na její okraj a vmasíroval mi do vlasů šampon. Opatrně mi omyl mýdlem modřiny a odřenininy na rameni a stehnu.

Nikdo z nás nemluvil, když mě mírným proudem vody ze sprchy opláchl a zabalil do ručníku. V ložnici mě oblékl do čistého pyžama a pomohl mi do postele.

„Já zapoměla. Musím vyzvednout Alici,“ vyhrkla jsem a prudce se posadila.

„Já ji dneska vyzvednu,“ ujistil mě Matt. „Vzal jsem si půldenní volno, abych se o tebe mohl starat.“

„Mně nic není,“ namítla jsem. „Je to jen boule.“

„Je to víc než boule, miláčku,“ namítl. „Možná máš z toho pádu otřes mozku. A jsi ošklivě pohmožděná. Měl by tě prohlédnout doktor.“

Sešel dolů a mluvil s někým tiše po telefonu. Asi s policií. Ulevilo se mi. Schody zavrzaly, jak se vracel nahoru. Sedl si vedle mě na postel se sklenicí pomerančového džusu a dvěma tabletami.

„Na bolest hlavy a abys usnula,“ pronesl pevně. Srdce mi pokleslo.

Už pár týdnů jsem nic nebrala. Nechtěla jsem se zase vracet k lékům. Chtěla jsem to Mattovi povědět, ale neměla jsem sílu odporovat, když mi ke rtům zvedl sklenici. Vložil mi tabletky na jazyk jednu po druhé, jako bych byla invalidní. Stačilo je jen spolknout.

„Bude to v pořádku.“ Když jsem léky zapila, Matt si vzal sklenici a položil mi hlavu na polštář. „Budeš v pořádku.“ Opakoval to jako mantru, až moje tělo odplulo a mysl se oddělila od zbytku mého já.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Mel

Nesuďte město podle velikosti márnice. Ta naše je obrovská. Má pětadvacet chladicích boxů. Nepamatuju se, že by někdy byly všechny plné, ani že by se tomu blížily.

Ovšem nikdy neříkej nikdy. Během minulého roku došlo k zásadnímu nárůstu vražd metamfetaminem a dalšími chemickými koktejly s podobně nevyslovitelnými názvy. Situace se natolik zhoršila, že naše oddělení požádalo o zvýšení rozpočtu, abychom mohli přijmout dva další detektivy. Pro město to nikdy nevypadá růžově, když se rozrůstá oddělení vražd.

Márnice je v bílé budově s vystouplými okny z kouřově temného skla. Postavili ji v osmdesátých letech v tom zoufale nepodvedeném stylu, který by se hodil spíš pro kasino než pro sídlo oblastního forenzního institutu.

Vytáhla jsem přístupovou kartu a na klávesnici u bezpečnostních dveří ze zadního parkoviště vyťukala bezpečnostní kód. Dveře se s náhlým cvaknutím otevřely. Vešla jsem do prázdné vykachlíkované chodby, která byla cítit dezinfekcí.

Většinu dopoledne jsem strávila s asistentem okresního státního zástupce nad kauzou Wilsonové. Řekl mi, že chce dosáhnout dohody o přiznání viny, aby ten případ mohl shodit ze stolu. Snažil se mě přesvědčit, že nemáme dost důkazů, abychom s případem uspěli u soudu, a ukázal mi na hromady spisů na podlaze. Některé byly tak vysoké, až hrozilo, že se zhroutnou a rozsypou kolem.

Mary Wilsonovou zabil na parkovišti karavanů na jihu města její přítel. V okamžiku úmrtí jí bylo dvacet a měla tři děti se

dvěma muži, z nichž druhý jí praštil hlavou o stěnu ložnice při hádce o televizní ovladač. Zemřela tři dny poté na krevní sraženinu, kterou podle patologa vyvolalo zranění hlavy.

Asistent prokurátora tvrdil, že advokát obhajoby bude argumentovat tím, že krevní sraženina neměla s ránou do hlavy nic společného. Že by Wilsonová zemřela stejně. Z lékařského hlediska jsem s tím nedokázala polemizovat, ale shromáždila jsem dost důkazů o tom, že přítel Wilsonové se celé měsíce choval násilnicky. A několikrát vyhrožoval, že ji zabije.

V žádném případě jsem nehodlala dopustit, aby ten chlap chodil volně po ulicích dřív, než bude potřebovat stařeckou hůl. To jsem taky řekla prokurátorovu asistentovi. Viděla jsem jeho rozpolcenost: Má udělat, co je správné, nebo co je účelné? Pevně jsem doufala, že se mi ho podaří přesvědčit, aby si dal práci s tím prvním.

Když jsme skončili, dostala jsem esemesku od hlavního patologa, že brzy začnou pitvat tělo z Kellers Way. V pátek, když tělo pozdě večer převezli do márnice, udělal předběžné ohledání. To většinou znamenalo odebrat vzorky tkání a posbírat červy a další hmyz, aby z nich forenzní entomolog mohl určit dobu úmrtí a taky zjistit, jestli se pohřebiště nějak změnilo.

Nedošlo k žádné zrychlené víkendové pitvě, protože jsem o ni nepožádala. Popravdě řečeno jsem si nebyla jistá, že by mi vedení přesčasy schválilo, i kdybych na tom trvala. Těžko se to dalo brát jako naléhavý případ. Oběť už byla očividně po smrti dost dlouho.

Ve vstupní místnosti pitevny jsem si přes oblečení natáhla kombinézu. Nasadila jsem si igelitový čepec, masku a gumové rukavice a namočila si prst do nádobky s extra silným mentolovým gelem, který jsem nosila v kabelce, abych si ho natřela pod nos. Pomáhal mi přehlušit pach pitev. Smrt páchla vždycky, ale těla v rozkladu byla nejhorší.

Všichni si tu dáváme pozor, aby na nás neulpěl ani stín podezření z možné kontaminace, protože kvůli tomu jsme prohráli

případ celkem jednoduché vraždy před pár lety. Obhájce, právník z Charlotte s vysokými hodinovými sazbami, se oháněl kontaminací forenzních nálezů. Ty byly tak přesvědčivé, že za normálních okolností – ne, sakra, za všech okolností – měly jeho klientovi prokázat vinu.

Obviněný byl sympatický. Běloch, pastor. Měl hezkou ženu se srdcovitým obličejem a čtyři plavovlasé, poněkud hyperaktivní syny, kteří během závěrečného přelíčení seděli v soudní síni. Měli stejné krémové oblečky a světle modré kravaty, které jim ladily s barvou očí.

Když prokurátor promluvil, slyšela jsem, jak jeden z kluků šeptá druhému. „Co je to znásilnění?“ Neměli u toho soudu co dělat, jenže ochrana dětí před nevhodnými informacemi není zrovna prioritou obhájců. Pro advokáta to byly rekvizity. Seděli tam, aby se porotci museli dívat do jejich nevinných modrých očí, než se odeberou dozadu rozhodnout o osudu jejich otce.

Ten pastor znásilnil nezletilou prostitutku a pak ji uškrtil. Na jejím oblečení jsme našli stopy jeho semene. Měl kondom, ale něco z něj ukápl. Měli jsme štěstí, protože jeho DNA byla ve spisech z jiného případu znásilnění, z doby, kdy byl na univerzitě – šlo o případ, který se nikdy nedostal před soud. To porota vědět nesměla, ale nám to pomohlo ho najít.

Měl dobrého právníka, který dělal to, co všichni dobří kriminální obhájci – házel druhým do očí prach. Nechal si poslat všechny forenzní záznamy a zjistil, že důkazy se zpracovávaly ve dvou různých laboratořích v budově, ale u obou prověřování byl to odpoledne přítomen jeden řadový technik.

Advokát měl žaludek na to, aby oznámil podezření z kontaminace. Porota hledala záminku pro zproštění viny a obhájce jim ji naservíroval pod nos. Oprávněné pochybnosti. Ten chlap věděl, že porotci budou radši věřit tvrzením jeho klienta, že je nevinný, než aby připravili čtyři blondaté andílky o otce a smířili se s tím, že i duchovní osoby jsou schopné bestiálních činů.